

на гости Петъръ де Брасийо (de Bracieux), единъ отъ най-добритѣ рицари. Придруженъ отъ трима други рицари, Петъръ на отличенъ боенъ конь отишълъ въ българския станъ, гдето билъ сърдечно приетъ и угостенъ отъ самия царъ и боляритѣ му. Въ разговоръ съ латинцитѣ българитѣ се очудвали на тѣхната „bonne chivalerie“ и поискали да узнаятъ, какво ги е подтикнало да дойдатъ отъ толкова далечни страни тукъ за завоевания. „Та нима не сте чували, какъ бѣ разрушенъ великиятъ градъ Троя?“ отговорилъ Петъръ. Преданието за падането на Троя, разбира се, е било познато и на българитѣ и на куманитѣ, и много се зачудили, като чули отъ рицаря, че латинцитѣ сж потомци на троянцитѣ и че дошли при тѣхъ отново да завзематъ наследството отъ праѣдитѣ си. Следъ тази „aventure“ Петъръ де Брасийо се върналъ въ лагера си⁸.

Преговоритѣ скоро били прекжснати. Споредъ гръцкия историкъ Никита, на Калояновитѣ предложения латинцитѣ надменно отговорили, че Калоянъ дори не би трѣбвало да се обръща къмъ тѣхъ като кралъ къмъ свои приятели, а само като служителъ къмъ своя господарь, толкова повече че претенцитѣ му за власть надъ страната нѣматъ законно основание. Положително е известно само това, че Бонифаций, като се оженилъ за вдовицата на Исака, билъ готовъ да се съюзи съ маджаритѣ и следъ нѣколко недѣли наистина предполагалъ да воюва съ българитѣ, като се старалъ да придума за сжщото и императоръ Балдуина.

Презъ ноемврий 1204 г., тъкмо когато Калоянъ билъ коронясанъ вече отъ папския легатъ, фландрецътъ *Ренье де Три* (Renier de Trit), току-що издигнатъ въ васаленъ пловдивски херцогъ, влѣзълъ въ Пловдивъ съ свита отъ 120 рицари. Гърцитѣ граждани, постоянно безпокоещи се отъ близостта на Калояновитѣ войници, посрещнали рицаритѣ като освободители. Такова е било маловажното нагледъ начало на борбата. Сблъскването между българи и франки станало вече неизбежно⁹.

Поводъ за война съ латинцитѣ дали самитѣ гърци, понеже повикали Калояна на помощъ: завоевателитѣ навсѣкжде съ презрение и съ оскръбление се отнасяли къмъ гръцкитѣ граждани и архонти, като къмъ хора, които, въпрѣки всѣка клетва, отъ вродена злоба и върломство били винаги готови за измѣна. А когато латинцитѣ били доста заети въ Мала-Азия и Пелопонесъ, всички тракийски градове изпратили пратеници при Калояна, повелителя на толкова омразнитѣ имъ по-рано българи, и му предложили, ако той ги освободи отъ чуждото иго, императорска корона и му дали клетва за вѣрноподанство¹⁰. Българскиятъ царъ обещалъ, че ще имъ дойде на помощъ съ всичкитѣ си сили, и то колкото се може по-скоро. Войната почнала съ избиване на франкския гарнизонъ въ Дидимотихонъ отъ самитѣ граждани и поради това франкитѣ бърже се оттеглили и отъ Одринъ. Следъ единъ месецъ императоръ Балдуинъ се явилъ предъ Одринъ, но по стеницѣ и кулитѣ се развѣвали вече български знамена. Докато франкитѣ обсаждали града, Калоянъ съ силна войска отъ българи и кумани се приближавалъ на помощъ на обсаденитѣ. Решителниятъ бой станалъ въ четвъртъкъ, на 14 априлъ 1205 г. Куманскиятъ предводителъ Коцасъ нападналъ франкския лагеръ, но изведнажъ се обърналъ въ присторено бѣгство. Макаръ предишната вечеръ и да било решено на военния съветъ, още при първа поява на неприятелски конници, да посрещнатъ нападателитѣ не иначе, а въ сжстенъ боенъ редъ, все пакъ Людвигъ графъ де Блуа съ отредъ смѣли рицари се хвърлилъ да настигне куманитѣ и попадналъ въ засада; веднага следъ това тѣ били заградени отъ вси страни отъ врагове като отъ рой пчели; отвсѣкжде летѣли стрели и копия. Стегнатитѣ въ желѣзни брони рицари нѣмали възможность да се дви-